

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **L. Ch.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Krásným, advokátem, sídlem Milíčova 1386/8, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2022, č. j. MSK 46702/2022, sp. zn. DSH/7193/2022/Zaj, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 11. 2022, č. j. 18 A 11/2022-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Orlová uznal žalobce vinným ze dvou přestupků spáchaných na úseku provozu na pozemních komunikacích. Podle městského úřadu žalobce jednak dne 22. 6. 2021 v Karviné při řízení osobního motorového vozidla držel v ruce hovorové zařízení (mobilní telefon), čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 tohoto zákona, jednak měl téhož dne v uvedeném vozidle na zadním sedadle umístěny neupevněné tlakové lahve, které ho jako řidiče ohrožovaly, čímž porušil § 52 odst. 1 zákona o silničním provozu a spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Za to městský úřad žalobci uložil pokutu 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Proti tomu se žalobce bránil žalobou.

[3] Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl. S odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud vyložil, že u přestupků pozorovatelných pouhým okem, jako je držení hovorového zařízení za jízdy, zpravidla jako důkaz postačuje věrohodná výpověď policistů. Již správní orgány podle krajského soudu dostatečně vysvětlily, proč

v posuzované věci považují výpovědi policistů za věrohodné. Věrohodnost jejich výpovědi nezpochybňuje ani videozáznam pořízený ze služebního vozidla. Ze záznamu je patrné, kde stálo vozidlo policistů, jaké měli policisté výhledové poměry a že vozidlo žalobce projelo na kruhovém objezdu okolo vozidla policistů. Ze záznamu však není patrné, v jaké poloze měl žalobce ruce. Podle krajského soudu měli policisté možnost vnímat dění v kabině žalobcova vozidla z jiného úhlu a po odlišnou dobu. Krajský soud nenalezl ani jiné okolnosti zpochybňující výpověď policistů. Bylo tedy možné skutková zjištění opřít o výpovědi policistů a na jejich základě uzavřít, že žalobce držel při jízdě hovorové zařízení. Za této situace by bylo nadbytečné provádět žalobcem navrhovaný důkaz rekonstrukcí na místě samém. Pokud jde o neupevněné lahve, krajský soud konstatoval, že výpovědi policistů odpovídají fotografické dokumentaci. Z fotografie č. 3 je totiž patrné, že přinejmenším nejvýše položená tlaková nádoba leží na ostatních bez jakéhokoliv ukotvení. Jestliže policisté pouhým pohledem seznali, že byt' jen jedna lahev není jakkoliv zajištěna, bylo by zbytečné dále prověřovat ostatní tlakové lahve, neboť i jen jedna neukotvená nádoba byla bezpochyby způsobila řidiče ohrozit; skutková podstata přestupku tak byla naplněna. I v tomto případě tak shledal výpověď policistů věrohodnou a skutkový stav za dostatečně prokázaný.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti rozsudku podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[5] Stěžovatel namítá, že skutkový stav, z nějž správní orgány vycházely, nemá dostatečnou oporu ve spise. Stěžovatel si je vědom judikatury, podle níž k prokázání přestupkového jednání spočívajícího v držení mobilního telefonu za jízdy postačuje výpověď policistů, která je primárně považována za věrohodnou, neexistují-li okolnosti zpochybňující tuto domněnku. Tyto závěry je ale namístě revidovat a zpřesnit. Stěžovatel je přesvědčen, že mobilní telefon za jízdy v ruce nedržel. Jako důkaz byl ve věci proveden videozáznam, které sice nezachycuje, co přesně se odehrávalo v kabině stěžovatelova vozidla, avšak je z něj patrné, že stěžovatel nemohl mít pravou ruku v pozici uváděné policisty a držet v ní mobilní telefon. Videozáznam tedy zpochybňuje svědecké výpovědi policistů. Ti nemuseli úmyslně vypovídat nepravdu, mohli se toliko mýlit při hodnocení toho, co viděli. Závěr, že lidské oko je schopno zaznamenat více než objektiv kamery, stěžovatel označuje za absurdní a poukazuje na to, že kamera snímala dění pod lepším úhlem, než z jakého dění vnímali policisté. Jelikož jedinými důkazy proti stěžovateli byly zpochybněné výpovědi policistů, měla být provedena rekonstrukce na místě samém. Tento důkazní návrh tedy byl nesprávně odmítnut jako nadbytečný.

[6] Stěžovatel dále tvrdí, že i jím převážené tlakové lahve k sobě byly připevněny. Krajský soud i správní orgán se ale spokojily s výpověďmi policistů a jimi pořízenými nekvalitními fotografiemi a došly k opačnému závěru. Policisté přitom podle stěžovatele lahve namístě blíže nekontrolovali, takže nemohli vidět, zda a jak jsou připevněny.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření toliko navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta, a jinak k věci nic neuvedl. Nejvyšší správní soud proto nezasílal stěžovateli toto vyjádření na vědomí.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož jde o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)), zabýval se soud otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s.

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Žádné z kritérií není v posuzované věci naplněno. Nejvyšší správní soud neshledal důvod učinit judikaturní odklon, jak požaduje stěžovatel, ani v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal žádné zásadní pochybení.

[11] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval přestupkem spočívajícím v tom, že řidič při řízení vozidla *drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení* podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu. Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle obvykle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013-27, bod 12). Tyto obtížně zachytitelné přestupky často nejsou nijak zdokumentovány (např. fotografií či videozáznamem), přičemž dostatečný důkaz o jejich spáchání zpravidla představuje věrohodné svědectví policistů (např. rozsudek ze dne 4. 5. 2017, čj. 10 As 318/2016-46, bod 8, rozsudek ze dne 4. 4. 2019, čj. 9 As 400/2017-25, body 16–17). Z tohoto důvodu je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (rozsudek ze dne 22. 7. 2011, čj. 7 As 102/2010-86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů, kterou mohou mj. snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010-63). Nedostatku nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (viz již citovaný rozsudek čj. 7 As 83/2010-63). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Důležitou roli hrají například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (např. rozsudek ze dne 29. 3. 2016, čj. 1 As 27/2016-34, bod 16).

[12] V posuzované věci se krajský soud v souladu s citovanou judikaturou dostatečně zabýval otázkou věrohodnosti výpovědi policistů a vypořádal se s tím, proč jejich věrohodnost nezpochybňuje ani videozáznam. Stěžovatel se mýlí, uvádí-li, že videozáznam

vyvrací výpověď policistů ohledně toho, v jaké pozici měl pravou ruku s telefonem. Podle výpovědí policistů stěžovatel držel hovorové zařízení (mobilní telefon) v pravé ruce před sebou (srov. shodně bod 2 rozsudku krajského soudu) a právě toto skutkové zjištění nemůže videozáznam potvrdit ani vyvrátit, neboť v tomto ohledu z něj není dění v kabině stěžovatelova vozidla patrné. Již krajský soud rovněž vysvětlil, že policisté vnímali dění v kabině stěžovatelova vozidla po jinou dobu a z jiného úhlu než kamera. K obecné stěžovatelově námitce konstatuje Nejvyšší správní soud rovněž v obecné rovině, že neshledává nic „absurdního“ na závěru, že policisté svým zrakem mohli zaznamenat více, než zachytila kamera.

[13] Jelikož krajský soud neshledal ani jiné okolnosti zpochybňující věrohodnost policistů, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu dovedl, že jejich výpovědi postačují k prokázání přestupku. Za takové situace bylo provedení navrhané rekonstrukce nadbytečné. Nejvyšší správní soud neshledává důvod se od dosavadní judikatury odchylovat, jak požaduje stěžovatel. To by vedlo k tomu, že k prokázání dotčeného přestupku by nestačily ani výpovědi policistů, jejichž věrohodnost nebyla ničím zpochybněna. Jejich výpovědi by tedy byly *a priori* považovány za nedostatečný důkaz, k čemuž není důvod.

[14] Pokud jde o převážení neupevněných tlakových lahví, které ohrožovaly řidiče, zde je skutkový stav prokazován nejen výpověďmi policistů, ale i fotografií. Krajský soud vyložil, že je z ní patrné, že přinejmenším horní láhev nebyla vůbec upevněna. Stěžovatelovo konstatování nízké kvality fotografie nijak nevyvrací, že je z ní uvedený skutkový závěr možné učinit. Jak dále dovedl krajský soud, bylo-li neupevnění či nedostatečné upevnění lahví na pohled zřejmé, nemuseli je policisté nijak blíže zkoumat. Ani v tomto ohledu tak Nejvyšší správní soud neshledává v rozhodnutí krajského soudu žádné pochybení, natož zásadní.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, a proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu